

молодшого лейтенанта, під час бойових дій був контужений, потрапив у полон, звідки втік на викраденій у німців машині. Партизанів у білоруських лісах, з 1944 року знову воював у лавах Радянської армії, дійшов аж до Берліна. З війни Пилип Федорович повернувся лише в 1946 році, груди його прикрашали численні нагороди. У мирний час працював на механічному заводі, був ударником комуністичної праці, добрим сім'янином...

Сьогодні у штабі Південного оперативного командування служить чимало військових, особисто знайомих із членом Військової ради – начальником політичного управління Одеського військового округу генерал-лейтенантом Валентином Плехановим. На думку багатьох, головними рисами його характеру були людяність, справедливість, працьовитість. Ще б пак, усього досяг сам, з сільського хлопця доріс до генерала. Завжди намагався бути в гуці людей, жив їхніми проблемами та турботами. І підлеглі, звичайно, відповідали йому тим самим.

В автобіографічній книжці «Чи добре бути генералом?» Валентин

Пилипович розповідає про своє коріння, голодне дитинство, «військові університети». З 40 років своєї військової служби він майже 15 літ віддав Червонопрапорному Далекосхідному військовому округу, де часто знуля, у чистому мерзлом полі доводилося облаштовувати нову військову частину, дбати про добробут підлеглих. У ті часи офіцерів кожні 3–4 роки перекидали по службі в інші гарнізони, тож мати Сергія, Надія Валентинівна, народилася в ешелоні під час однієї з таких ротаций.

Цікавлюся в мого співрозмовника, які настанови давав йому улюблений дід.

– Бути чесним перед самим собою, дбати про вітчизну, підлеглих, – чітко по-військовому відповідає Сергій Олександрович. – Про своє коріння знаю здебільшого з його розповідей. Головне, що всі мої пращури були порядними людьми, справжніми захисниками вітчизни, добрими господарями, дбали про своїх дітей. І це вважаю головною рисою військової династії Плеханових. Мені та моєму маленькому чотирирічному сину Михайлику є на кого рівнятися!

Фото автора та з архіву родини Плеханових.

21

«МОРСЬКІ ВОВКИ»... РОДОМ ІЗ ОДЕСИ

Море завжди було заповітною мрією багатьох юнаків. Тому не є випадковістю, що студентські лави Одеського морехідного училища імені Олександра Маринеска цьогоріч поповнили 280 курсантів. За доброю традицією у парку імені Тараса Шевченка майбутні моряки присягнули на вірність професії, отримали курсантські посвідчення.

Євген ТИЩУК

Урочисто звучать литаври, меморіальний комплекс відлунює курсантську клятву на вірність своїй професії. Першокурсники обіцяють сумлінно вивчати морські науки, берегти й розвивати кращі традиції рідного училища.

З визначною подією курсантів вітають ректор Одеської національної морської академії Михайло Миюсов, начальник Одеського морехідного училища Олександр Сабуров, представники ветеранських організацій. Усі зазначають, що перед юнаками,

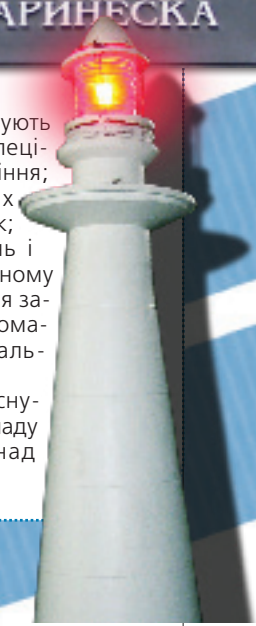
які вирішили пов'язати свою долю з морем, відкриваються широкі перспективи, вони – майбутнє вітчизняного флоту.

«Я хочу щоб слова «Україна», «честь», «море» ви пронесли крізь усе життя. Любіть Батьківщину, шануйте традиції своєї альма-матер і пам'ятайте: наші вихованці відомі усьому світу, їх поважають скрізь», – наголошує Олександр Сабуров.

Одеське морехідне училище імені Олександра Маринеска – одне з найстаріших морських навчальних за-

кладів України. Тут готують фахівців за такими спеціальностями: судноводіння; експлуатація суднових енергетичних установок; організація перевезень і перевантажень на водному транспорті; експлуатація засобів механізації і автоматизації перевантажувальних робіт.

Цікаво, що за час існування навчального закладу тут підготували понад

полон до сомалійських піратів. Екіпаж визволили лише через півроку. «Якщо чесно, то й згадувати не хочеться, – каже він. – Недоїдали, недосипали. Тож велика вдячність Божові й усім, хто допоміг вирватися з цього жаху».

Своєму племінникові Вадиму він, звісно, бажає мирного плавання і навіть готовий поділитися секретами, як стати класним моряком і не потрапити в полон. Для цього, в першу чергу, потрібно вчитися, вчитися і ще раз вчитися. Дядько упевнений – знання в училищі дають ґрунтовні, треба тільки їх засвоювати, довіряти викладацькому складу.

в Одеській національній морській академії та здобути вищу офіцерську спеціальність.

«Усе, як бачите, дуже логічно. Тим паче що на українських морських офіцерів надто великий попит, і зазвичай їхні доходи значно вищі, ніж у рядового складу», – зауважує О. Сабуров.

Цікавлюся у співрозмовника, яка спеціальність під час вступу до училища стала найпопулярнішою? «Як і раніше, найпрестижнішою залишається спеціальність судноводіння, – відповідає Олександр Іванович. – Полюбляють юнаки й фах судномеханіка». До речі, цього року вперше за останнє десятиліття на спеціальність судноводіння до училища вступила дівчина. У Карини Белибової серйозні наміри, до того ж її дід – моряк.

Отже, дівчина має добру мотивацію продовжити морську династію.

«Ми даємо шанс усім, нехай спробує. За радянських часів було декілька жіночкапітанів, тож слід відроджувати кращі традиції тих часів», – констатує на прощання Олександр Сабуров.

70 тисяч фахівців для морської галузі країни. Серед його випусників – чотири Герої Радянського Союзу (О. Маринеско, П. Томасевич, С. Бесчастний, М. Губанов), а також три адмірали флоту: Я. Резніченко, В. Яровевич, А. Киртон.

«Я дуже рада за свого сина Олександра, – каже Ольга Гостева. – Це був його вибір, він дуже хотів стати моряком, і ось перший крок на шляху до заповітної мети зроблено». З'ясується, в родині Гостевих є на кого рівнятися. Батько Сашка, Олександр Миколайович, уже понад 20 років «борознить» моря і океани. «Що я бажаю? – усміхаючись, каже він. – Щоб мій син став справжнім «морським вовком», сподіваюся, в нього вистачить сил і терпіння пройти цей шлях до кінця».

Після покладання квітів до пам'ятника Невідомому матросу першокурсникам вручають залікові книжки, значки й курсантські квитки. Маю змогу поспілкуватися з представниками унікальної родини.

Першокурсник Вадим Шмідт із прославленої династії моряків у п'ятому поколінні. Про море мріяв ще з дитинства, багато в чому завдячуючи своєму батькові Анатолію Федоровичу і дядькові Олександровичу Шмідтам, у яких за плечима більш як 20 років морських походів. Останній, щоправда, закінчився для пана Олександра не дуже вдало. У складі екіпажу балкера «Аріана» Олександр Федорович потрапив у

За статистикою, спеціальність моряка є однією з найпопулярніших в Одесі. Перед хлопцями, які вступають до морських навчальних закладів, відкриваються великі перспективи. Наприклад, уже за декілька років навчання курсанти морехідного училища мають змогу працювати на судах матросами, механіками мотористами й заробляти від 1000 євро і більше.

«Із фахівців недавнього випуску практично жодного не знайдете на суходолі, вони всі в морі, до того ж найкращі пішли в рейс вахтовими помічниками капітана», – розповідає начальник Одеського морехідного училища Олександр Сабуров.

За словами начальника училища, заробивши в морських походах гроші, хлопці мають змогу продовжувати навчання

